

gældende som Landbruget og Fiskeriet. Hvis de Drømme, som man drømmer i Ringkøbing, om Sejlads ind til Byen, et stort tiltagende Fiskeri og et Støttepunkt for Fiskeriet i det hele langs Vestkysten, skal blive til Virkelighed, maa man have et stort aabent Gennemløb, der er let at besejle, ellers falder alle disse Fordele bort, men hvis man vil have et saadant aabent Udløb, som det ærede Mindretal under Nr. 1 vil have, og som det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds slutter sig til, kan man ikke varetage Landbrugets Interesser, det hører til Umulighederne. Og skal man have Indløbet indsnævret saa meget, at Vandet ikke momentvis skal kunne ødelægge Landbruget, falder de Fordele for Fiskeriet bort, som man har drømt om. Man har før sagt, at jeg var fantasirig, og det har jeg ikke noget imod at være. Man har sagt, at naar jeg fremstillede Havets Magt og den Ødelæggelse, der kunde ske ved dets Indtrængen i Fjorden, var det Fantasi, og derfor var man ikke bange for at gaa til denne Gennemgravning ved Hvide Sande, endog uden at befæste den paa nogen som helst Maade. Men denne Fantasi har jo vist sig at blive til den nøgne Virkelighed, endog i højere Grad, end jeg selv næsten havde anet. Saaledes staar vi i Øjeblikket.

Saa siger man, at der blev stadig klaget af Nordpartiet, som man plejer at kalde det, og derfor var man nødt til at gøre noget; man kunde ikke opretholde de Tilstande, som der var i og ved Ringkøbing Fjord, saa længe Udløbet var ved Nymindegab. Men jeg har fremhævet — og det staar uimodsagt —, at efter Reguleringen af Skernaaen og efter at Sandpumperen havde faaet Station ved Nymindegab, kom der ingen Klage. Man flyttede Sandpumperen, dens Beding og dens Materiel op til Ringkøbing, og saa tog det, som jeg gentagne Gange har fremhævet, alt for lang Tid med at faa den ned, hvor den skulde bruges. Vi ved, at i næsten alle Livets Forhold gælder det, naar man skal forebygge noget, om at handle hurtigt, bagefter er det for sent. Dernæst har man — særlig har det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) gjort det — paaberaabt sig Vandbygningsdirektørens Erklæringer i Sagen. Jeg synes, man skulde lade Vandbygningsdirektørens Person være ganske udenfor Sagen. Denne Mand har een Gang haft Lejlighed til at tage sit Standpunkt til Sagen, og da tog han et Standpunkt, som

jeg synes ikke var rigtigt. Da nemlig Ingeniørkommissionen af 1911, som var nedsat af ham selv og bestod af hans egne Ingeniører, afgav sin Betænkning, og han, som naturligt og rimeligt var, støttede den, men Regeringen ikke vilde fremsætte et Forslag som Frugt af denne Betænkning og nedsatte den saakaldte Amtmandskommission, den sidste Kommission, den, der bestemte, hvorledes Forholdene skulde ordnes ved Hvide Sande, og som kun arbejdede nogle faa Dage og kom til et helt andet Resultat end den første Kommission, stod den ærede Vandbygningsdirektør paa Skillevejen. Da skulde han have sagt: Nej, det faar man mig ikke med til at udføre, i hvert Fald paa ingen mulig Maade under mit Ansvar. Da havde Tiden været til at tage Standpunkt. Og naar Vandbygningsdirektøren nu anbefaler tre af de fremsatte Forslag, kan jeg ikke se andet, end at det er bedst, at vi lader disse Erklæringer være ude af Sagaen.

Den nævnte Kommission — som jeg plejer at benævne Amtmandskommissionen, fordi det er den korteste Betegnelse, Amtmand Bache var jo Formand for den — afgav en Erklæring om, at naar man opførte to Indbygninger, en fra hver Side, som man lod mødes, indtil der blev et vist Maal i Gennemløbet, skulde Anlægget nok holde, selv mod en nok saa stærk Paavirkning fra Havets Side — en Udtalelse, jeg har citeret før efter Betænkningen til Finansloven, hvor der var gjort Rede for dette —, men hvad blev saa Resultatet? Ja, det ved vi desværre alle. Det blev, at den første Gang der rejste sig, hvad man kunde kalde en mindre Storm, laa Værkerne ødelagte, og saaledes ligger de den Dag i Dag. Nu synes det mig lidt underligt, at man saa dog vil gaa til at retablere disse Værker, og det vil man paa en Maade heller ikke. Man holdt den Gang paa, at det var det rigtige, men nu er Naturen traadt op og har sagt, at det var ikke det rigtige, det var uholdbart. Nu vil man gaa bort fra dette og prøve noget helt nyt, den saakaldte Blokudkastning, hvorved man vil fylde paa, efterhaanden som Blokkene synker eller paa anden Maade indtager en forandret Stilling. Det er beregnet, at saa og saa meget skulde det koste, og saa og saa lang Tid skulde det tage med disse Blokudkastninger, og saa og saa meget skulde der til den aarlige Vedligeholdelse. Men naar man samtidig siger, at man vil blive ved at fylde efter, indtil det faar Ende med Forskydningerne, med „Sætningerne“,